

[Rytter.]

om de Retningslinier, der blev fastlagt her.“

Altsaa, den daværende Justitsminister siger her, at han har holdt den øverste Anklagemyndighed underrettet om det, der var sket, og saa fortsætter han:

„Jeg har drøftet det stadig, drøftet det paa Grundlag af de Oplysninger, der kom frem om Forbrydergrupperne.“

Altsaa, denne Mand, som havde Ansvaret, som skulde give Ordre, han udtaler her: Jeg har til Punkt og Prikke gjort, hvad jeg skulde, jeg har holdt Rigsadvokaten underrettet om det, som skete paa Rigsdagen. Det er det, hans Oplysninger gaar ud paa.

Spørgsmaalet har ogsaa været fremme her i Landstinget. Det var dengang, den daværende Minister blev saa vred paa mig, at han nægtede at svare mig mere, og jeg kan nu forstaa hvorfor. Den daværende Minister sagde dengang: Jeg er nu — det var i Oktober Maaned —, jeg er nu enig med Rigsadvokaten om de Retningslinier, vi skal følge. Vi er enige om dem, og de vil blive angivet. Jeg tror ikke, at nogen her i Landstinget var i Tvivl om, at dette selvfølgelig maatte betyde, at man var blevet enige om at følge de Retningslinier, der var blevet fastlagt her i Rigsdagen. Det kan jeg ikke tænke mig at nogen her nærede Tvivl om. Men saaledes var det ikke. Man var enige om Retningslinier, som den daværende Minister absolut ikke havde turdet offentliggøre paa det daværende Tidspunkt, for de var fuldstændig i Strid med dem, vi havde vedtaget.

Jeg har lige udviklet, at Domstolene er bundne af Loven og kun af Loven. Rigsadvokaten er selvfølgelig ligeledes bundet af Loven, men han er det ogsaa af Ministerens Ordre. Hvordan var saa de Retningslinier? Jeg gaar ud fra, at nogle enkelte Bemærkninger, jeg skal oplæse af en Artikel i „Juristen“ af Rigsadvokat Pihl om „Anklagemyndighedens Retningslinier i Forrædersager“, ikke er fremsat med Godkendelse af den daværende Justitsminister. F. Eks. siges der: „Men man maa altsaa erkende, at der er indtraadt en Revisionsstemning, som man maatte vente, fordi Menneskets Evne til at bevare en stærk Stemning er svigtende“. Vi havde en stærk Stemning her i Rigsdagen paa det Tidspunkt, men den svigtede ikke; vi vedblev at forfægte de samme Principper. Rigsadvokaten peger paa Forholdene i Grækenland: „Jeg behøver blot at henvise til Belgien og Grækenland, i hvilket sidste Land man nu er naaet til, at visse Grupper maa benaades, ogsaa for at

undgaa Uro. Og hvis Politikerne herhjemme vil svinge med Stemningerne, kan vi vel ogsaa til sidst komme i den Stilling“. Altsaa, vi kan komme i den Stilling, at vi maa benaade — ja, det haaber jeg — stor Udstrækning.

Rigsadvokaten siger videre, henvendt til Dommerne, at de skal ikke tage sig Kritikken nær, for de skal kun gaa efter Loven — og det er rigtigt, vi Jurister har kun Loven at gaa efter. Han udtrykker dette saaledes: „Juristerne har den gældende Lov at holde sig til, og de misforstaaede Angreb, der har været paa Dommerne, kan disse i Virkeligheden tage sig let“. Senere siger Rigsadvokaten det samme med Modifikation: „Som Retningslinier havde man Lovens Ord i Forbindelse med de Programudtalelser, der var fremkomne fra Regeringen og fra Modstandsbevægelsens Side og fra de andre politiske Partier, men det afgørende var jo Lovordene“. Jeg gaar ud fra, at der med „Programudtalelser“ sigtes til Justitsministerens Udtalelser i Rigsdagen; dem havde man som Retningslinier, men det afgørende var Lovordene. Det er forkert. Rigsadvokaten har at holde sig til Lovordene og til Ministerens Ordre. Han dækkes af Ministeren; han er i den Henseende uansvarlig, for det er Ministeren, der bærer Ansvaret for ham.

Men saa omtaler Rigsadvokaten ogsaa her Modstandsbevægelsens Programudtalelser. Her faar vi altsaa at vide, at Modstandsbevægelsens Standpunkt ogsaa havde Indflydelse paa den Maade, hvorpaa Loven blev praktiseret, uagtet Modstandsbevægelsen paa det Tidspunkt, da vi vedtog Loven, havde haft sin Indflydelse gennem Ministeren, gennem de Organer, der havde været med til at udarbejde Loven, og Ministeren havde sagt, hvorledes Loven skulde forstaaes. Vi ved alle, uanset hvad den daværende Justitsminister siger, at Loven blev gennemført under et Pres fra Modstandsbevægelsens Side, men nu viser det sig yderligere, at Modstandsbevægelsen, efter at Loven var gennemført, har faaet en anden Praksis gennemført end den, vi her i Rigsdagen gik ind for. Jeg mener, det er forkert, men det stemmer jo med det, som man desværre har set ved flere Lejligheder. Man kæmpede f. Eks. fra den Side for at faa en Sag frem for Tjenestemandsdømmet, og naar Dømmen var afsagt, vilde man ikke rette sig efter den. Her fik man altsaa Loven gennemført saaledes, at vi i Rigsdagen forstod den paa en bestemt Maade, medens den blev praktiseret paa en anden Maade. Der eksisterer Moddannelser mod den kom-